

Kázání v Javorníku nad Veličkou 4. 7. 2021 - Jana Peřtová
V TURBULENCÍCH NAŠEHO ŽIVOTA
Evangelium podle Jana 14,1-9

NAŠE ROZECHVĚLÁ SRDCE

Bratři a sestry, mnohé Vaše tváře si pamatuji ze své církevní praxe před více než 7 měsíci. Když jsem z Javorníku odjížděl, byl už zakázán společný zpěv a k tomuto zákazu se nakonec přidal i postupný lockdown. Někteří z Vás možná zachytili píseň, kterou jsme pak na jaře letošního roku v našem střítežském sboru zpívali. Přiznávali jsme v ní, že naše víra slábne. Byli jsme doslova zavřeni ve svých pokojích, zamčeni v kraji. Někdy na kolenou v prosbách, jindy v tichých výčítkách nebo v beznaději. Jako by Bůh neslyšel, neodpovídal...

Ačkoliv mé tělo se doposud nemuselo s covidem utkat, moje rodina jím byla zasažena velmi citelně. S prvními hodinami 21. roku 21. století k nebeskému otci přispěchal manžel mé nevlastní dcery. Možná i mnozí z Vás ztratili své blízké, svou práci, své jistoty, zdraví... nebo třeba „jen“ životní optimismus opřený o povahové rysy a samozřejmě víru. Víru v Boha, který má věci pod kontrolou a **nedá zkoušku nad naše síly** (1. Kor 10,13), jak nás ujišťují apoštolova slova v listě do Korintu.

Jsou pandemie, ztráta našich životních jistot, živelné katastrofy, povodně či tornáda, zkouškami naší víry? Stojí za nimi Bůh, a svou mocnou rukou si hraje s přírodními živly, aby vyzkoušel, zda ve víře obstojíme? Nebo dal Bůh svět opravdu napospas zloději, pokušiteli a žalobci Satanu? Je teď naším úkolem povstat a modlitbami s veškerou duchovní výzbrojí, kterou nám Písmo slibuje, zahnat toho Zlého?

Bratři a sestry, ať se vaše srdce nechvěje! To je slovo, které nám právě teď říká Pán. Když si přečteme tyto verše v řeckém originále, nebo i v latinském překladu, můžeme vnímat zvuk, který alespoň v mých uších lépe než význam těchto slov v češtině vystihuje náš současný pocit ze situace: řecky *Mé terasestcho* – ať se nechvěje - a v latině pak snad ještě blíže našim uším: *Non turbetur*. Naše srdce prožívá turbulence, doslova se zmítá ve větru, někdy i zcela fyzicky, protože nápor stále přicházejících těžkostí už má vliv na naši psychickou pohodu, na spánek, na naši schopnost se pustit do boje s nepřítelem ať už v něm vidíme personifikované zlo, nebo prostě živelnou katastrofu či nemoc.

JEŽÍŠOVA SNAHA NÁS UKLIDNIT

Pojďme se ale podívat, kam tato Ježíšova slova míří. Do jakého příběhu je evangelista zasazuje. Připomeňme si text předešlé, tedy 13. kapitoly Janovy dobré zprávy: Čteme o tom, že Ježíš věděl, že se blíží konec jeho pozemského úkolu. Sledujeme, jak ďábel vnikl zradu do srdce Jidáše. Jen si to představme: Ježíš sedí s učedníky u večeře. Všechno klapě. Jídlo je dobré, blízcí přátelé a spolupracovníci u stolu. A Ježíš, kolem kterého by se to všechno vlastně mělo točit, začne dělat ty nejpodřadnější práce: umývá učedníkům nohy jako ten poslední sluha. „*Tak už si sedni Ježíši a povídej, jak to tady všechno vezmeš do rukou. Tenhle úkol se pro Tebe nehodí...*“ Možná podobně seděly rodiny kolem prostřených stolů ve svém domě, krátce před tím, než jim ničivé tornádo odneslo střechu nad hlavou. Zničilo vinici nebo pole, roztránilo nové auto o sloup elektrického vedení.

V Ježíšově příběhu pak přichází zrada: „*Né, to nemůže být pravda, že by jeden z nás Tě zradil?*“ Diví se učedníci. Vždyť jsou přece dobrá parta a mají ušlechtilé cíle, chtějí podporovat svého mistra, pomoci mu, aby mohl změnit svět. I takové otřesy samy prožíváme, když nás zradí partner svou nevěrou, když ztratíme práci, když děti chodí za školu a přátelé se k nám otočí zády.

A pak Pán v evangeliu předpovídá horlivému Petrovi, že nedostojí svému předsevzetí. Ach, přátelé, jak krásné je to čtení! Krásné? Ano! Vždyť my, čtenáři bible víme, že ačkoliv Ježíšova slova o Petrově zradě se naplnila, přesto Petr jako zrádce neskončil. To je i naše naděje! I naše selhání má Bůh před očima! Ale díky Ježíši, stejně jako Petra i nás Bůh znovu jedinečným způsobem povolává.

Milí přátelé, Bůh je neomezeně tvůrčí manažer našich životů. Vytváří stále nové plány B, C, D atd... Když k němu přicházíme, abychom doznali svá selhání, dává nám čerstvý směr. Ukazuje kudy teď jít, radí nám a vede nás abychom své životy nepromarnili a našli domov u NĚHO. A jak se tak ve svém životě zmítáme, díky všemožným okolnostem, vlastním selháním, nemocem i živelným katastrofám, promlouvá Ježíš svoje povzbuzení k nám, ke společenství i k jednotlivcům. A říká nám v červenci 21. roku 21. století: „**Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha...** Co tím Ježíš míní? Máme věřit v někoho nad Vámi, snad v princip dobra, v životní sílu? I tak dnes lidé kolem nás chápou, kdo nebo dokonce se ptají co je Bůh? Jaký je vlastně rozdíl mezi vírou „v to něco nad námi“, a mezi vírou nás, křesťanů? Ježíš tu představuje Boha Otce jako někoho, koho je možné spatřit. Snad ještě mnohem víc. Podrobit ho vlastní smyslové zkušenosti, doslova si na něj sáhnout, tak jak to udělal Tomáš po Ježíšově vzkříšení. Věřte, či věřte v Boha, věřte i ve

mně! V toho, kdo Vám ukazuje, jaký je Bůh. Otec, který má o vás zájem a který touží potom, abyste poznali jeho povahu a charakter. Abyste ho zakoušeli, jaký je. Chce láskou uchvátit vaše srdce, aby vás k sobě přivínil, abyste pohlédli do jeho očí a zavolali svoje Abba – Tatínku!

JEŽÍŠ PŘIPRAVUJE NAŠI NEBESKOU DOVOLENOU

„V domě mého Otce je množství příbytků...“ pokračuje Ježíš. Jak nám to dnes zní? Jde snad o noclehárnu? O panelák? A bude se nám tam vůbec líbit, když ve vedlejší pokoji bude Franta, Pepa, Abduláh, Žofrě-jednoduše souseď, kterého bychom si sami nevybrali?

„Jdu, abych Vám připravil místo“. Ten svůj úkol, přípravu, zmiňuje dokonce 2x a odvolává se na ni, jako na důkaz pravdivosti svých slov. Když čtu těch prvních devět veršů čtrnácté kapitoly Janova evangelia, dýchá z nich na mne naléhavost, se kterou je Ježíš vyslovuje. Ví, že jde na smrt a jeho poslední vůli je, aby učedníci uvěřili. Abychom my uvěřili. Ale proč takový důraz, mluví přeci ke svým učedníkům. K lidem, kteří s ním strávili roky ve službě. Mluví přece k věřícím. K věřícím ze židů, z vyvoleného národa, který má „Mojžíše a Proroky“. Nebo také k nám evangelíkům, kteří přece v Boha věří, čtou bibli, chodí do kostela. Tak co ještě po nás chce? Proč je tak důležité uvěřit v Krista? V Ježíše, který káže, dělá divy a po krátké službě umírá na kříži jako buřič a zločinec? „Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ Přátelé, věřím, že tato Ježíšem prováděná příprava má v textu klíčový význam. Všimněte si: to není práce pro nás. Pojdme si to zkusit představit skrze podobenství z dnešní doby. Tak dejme tomu, že se chystáte na dovolenou. Plánujete, jak si odpočnete s rodinou na Kanárských ostrovech. Potřebujete ubytování, a sestry mi jistě dají za pravdu – nejlépe plnou penzi. Dovolenu, kdy se opravdu budete radovat z krásy Božího stvoření a užívat v kruhu nejbližších. Kdo jsme někdy byli na takové dovolené, dobře víme, jak místní personál pracuje. Jsou to často cizinci. Nejlevnější pracovní síla. Uklízejí pokoje, převlékají povlečení a v dnešní době navíc provádějí spoustu hygienických opatření. Jednoduše řečeno: tato levná pracovní síla uklízí nepořádek po lidech, kteří tu byli před námi. A právě takovou práci pro nás dělá Ježíš Kristus. Připravuje naše místo nebeského odpočinku. Připravuje ho tím, že na kříži trpí trest za hříchy celého světa. Uklízí ten nepořádek, který způsobili lidé kolem nás a který jejich i naším vlastním hříchem nakazil naši duši. Zranění, hříšné zvyky, špatné příklady našich rodičů a prarodičů, neblahý vliv minulých režimů, pokroucené charaktery, snahu zasloužit si, vykoupit se sám... **Víte přece, čím jste byli vykoupeni ze svého marného životního způsobu, zděděného po předcích – nebylo to pomíjivými věcmi, stříbrem ani zlatem, ale vzácnou krví Kristovou!** (1Pe : 18, 19) čteme v 1. epistole Petrově. Tím, že nás samé takhle Ježíš „uklízí“ od hříchů, připravuje náš nebeský příbytek. Už žádná špína z minulosti nás nekontaminuje. Ale ani to by pro naši záchranu podle Ježíšových slov nestačilo.

Ještě chvíli uvažujme v podobenství o dovolené na Kanárských ostrovech. Jak se tam dostaneme? Letadlem nebo lodí. Nabízí se otázka, který způsob dopravy zvolit. Nevím jak vy, ale já létám vášnivě ráda. Už jsem vyzkoušela velké dopravní letadlo ale i malý sportovní ultralight a kluzák bez motoru, ale zkušenost s mořskou nemocí nemám. Někoho může napadnout, proč tedy moře nevyzkoušet? Proč nezkusit i jiná náboženství, když slibují stejný cíl? Odpovím jen, že přece raději zvolím letadlo, protože lodí se ze střední Evropy až na Kanárské ostrovy bez přestupu nepřeplavím. Musela bych použít dopravu kombinovanou, přeseďat a nejet přímo. Jistě by takové podobenství mohlo také posloužit k výkladu Písma, ale to už by bylo jiné kázání, a proto si je nechám někdy na příště. Pro tentokrát budu konstatovat, že neumím létat jako pták. A o letadlu jako o stroji toho mnoho nevím. Přesto si klidně a ráda do letadla sedám. Konstrukteři, technici, letušky a piloti dělají vše proto, abych mohla jen sednout do letadla a nechala se tímhle strojem odnést do své oblíbené destinace. Myslím, že nikomu z nás se tahle skutečnost nezdá divná. Písmo nás zve na spolehlivou cestu, bez přestupů. Tou cestou, tím způsobem, jak se dostat do v pravdě Božího odpočinku není lidský výkon ani náboženská snaha. Žádná V.I.P. letenka či lodní lístek pro dobré lidi neexistuje. Ježíš je ta cesta, ten způsob. Nastupme tedy na cestu následování a doslova cestujme „v NĚM“. Přestaňme se spoléhat sami na sebe. Nehrajme si na piloty, ale zůstaňme klidně sedět u Ježíšových nohou, pevně k Němu připoutáni.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, jsi pilotem našich životů. Odpusť, že se bojíme, když přijdou turbulence a máme chuť vyskočit padákem zpět do bezpečí toho, co už známe. Jsme pošetilí, náš Pane a uznáváme to. Nikde jinde, kromě Tvé cesty, není pro nás skutečné bezpečí. Ty jsi ta cesta. Ty jsi pravda, kterou můžeme poznávat a život plný radosti, který smrtí nekončí. Vždyť Ty jsi přemohl každé zlo v nás i kolem nás i samotnou hrozbu smrti ve vzkříšení. Přemáhej zlo i nadále. Pomoz nám se plně spolehnout na Tebe. Na to, že Ty nás dokážeš proměnit a dovést do připravených příbytků u Tvého a našeho Nebeského Otce. Amen